

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: III Kž 17/09-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ileane Vinja, kao predsjednice vijeća, te Zlate Lipnjak-Bosanac, Melite Božičević-Grbić, Damira Kosa i Miroslava Šovanja, kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Vojimira Katića, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Ivana Dvorskog, zbog kaznenog djela iz čl. 91. toč. 5. KZ i dr., odlučujući o žalbi opt. Ivana Dvorskog, podnijetoj protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 08. travnja 2009. godine, br. Kž-1118/08, u sjednici održanoj 17. prosinca 2009. godine, u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mirte Kuharić i braniteljice optuženika, odvjetnice Snježane Maroševac Čapko iz Rijeke,

pre s u d i o j e:

Odbija se kao neosnovana žalba opt. Ivana Dvorskog, i potvrđuje se presuda suda drugog stupnja.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Rijeci od 30. lipnja 2008., br. K-71/07. proglašen je krivim opt. Ivan Dvorski za kazneno djelo razbojništva iz čl. 218. st. 2. KZ za koje mu je djelo utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam godina, te za tri kaznena djela teškog ubojstva iz čl. 91. toč. 5. KZ, time da mu je za svako od tih djela utvrđena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 30 godina, i za kazneno djelo dovođenja u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom i sredstvom iz čl. 271. st. 1. KZ u svezi s čl. 263. st. 1. i 3. KZ za koje mu je djelo utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri godine, a primjenom odredaba o stjecaju iz čl. 60. st. 1. i 2. toč. b. KZ osuđen je na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 40 godina, u koju mu je kaznu uračunato i vrijeme provedeno u pritvoru od 14. ožujka 2007. godine, pa nadalje.

Presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 08. travnja 2009. godine, br. Kž-1118/08 odbijena je kao neosnovana žalba opt. Ivana Dvorskog, kao i žalbe opt. Luke Obrovca i opt. Renea Ljubojevića, te državnog odvjetnika i potvrđena presuda suda prvog stupnja.

Protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske opt. Ivan Dvorski podnio je žalbu po svojoj braniteljici Snježani Maroševac Čapko, odvjetnici iz Rijeke, iz žalbene osnove bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kaznenim sankcijama, te oduzimanju imovinske koristi, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnijet.

Postupajući na temelju zahtjeva optuženika, sadržanog u žalbi njegove braniteljice, na temelju čl. 374. st. 1. ZKP ("Narodne novine", broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02 i 115/06), o trećestupanjskoj sjednici vijeća uredno su obaviješteni optuženik, kao i njegova braniteljica, odvjetnica Snježana Maroševac Čapko, koja je sjednici i nazočila, a kako se optuženik nalazi u pritvoru i ima braniteljicu, sud trećeg stupnja nije ocijenio da bi njegova nazočnost trećestupanjskoj sjednici vijeća bila svrhovita, zbog čega nije osiguran njegov dolazak na sjednicu (čl. 374. st. 2. ZKP).

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske u svom pismenom mišljenju, koje je stavljeno na temelju čl. 373. st. 1. ZKP, predložio je da se žalba optuženika odbije kao neosnovana i potvrdi drugostupanjska presuda.

Žalba optuženika nije osnovana.

Nije u pravu optuženik kada tvrdi da je sud prvog stupnja počinio apsolutno bitnu postupovnu povredu iz čl. 367. st. 2. ZKP, kada je osuđujuću presudu temeljio na obrani optuženika pred redarstvenim vlastima u nazočnosti branitelja, a radi se o nezakonitom dokazu u smislu čl. 9. st. 2. ZKP, zbog čega je zapisnik o ispitivanju osumnjičenika pred redarstvenim vlastima (u nazočnosti branitelja) trebalo i izdvojiti iz spisa predmeta. Pritom žalba polemizira s tvrdnjom sadržanom u drugostupanjskoj presudi o tome da na zakonitost dokaza nije bila od utjecaja optuženikova tvrdnja, da mu je tijekom prethodnog privođenja u svrhu kriminalističke obrade, kao i nakon dovođenja i uhićenja, bila uskraćena hrana sve do trenutka dok nije pristao angažirati odvjetnika Mirka Ružića. Ove tvrdnje žalitelja drugostupanjski sud suprotstavlja svim onim formalno utvrđenim podacima sadržanim u zapisniku o ispitivanju osumnjičenika u nazočnosti branitelja 14. ožujka 2007. godine.

Po ocjeni ovog trećestupanjskog suda, pitanje obavezne nazočnosti branitelja, kao zakonskog uvjeta za dokaznu valjanost obrane, pribavljene u izvidima, žalba optuženika veže prvi prigovor koji se odnosi na uskratu zakonskog prava na izbor branitelja, te daljnji prigovor da je nad osumnjičenikom izvršena psihička prisila, uskratom hrane (čl. 225. st. 8. ZKP), zbog čega je on, u konačnici po stajalištu žalbe i prihvatio nametnutog branitelja u osobi odvjetnika Mirka Ružića, iako su mu roditelji još tijekom prijepodneva 14. ožujka 2007. angažirali izabranog branitelja u osobi odvjetnika Gorana Marjanovića.

Kod takove ocjene potrebno je naglasiti da u okviru kriminalističke obrade predmeta došlo je do privođenja većeg broja osoba koje su bile u doticaju s narko-krugom, vezanim za osobu oštećenika Đania Vukošu, posebno na područja zv. Gornja Vežica, u okviru koje akcije je priveden i opt. Ivan Dvorski. Tek kad je stvoreno dovoljno osnova sumnje da bi optuženik

mogao biti mogući počinitelj odnosnih kaznenih djela, donijeta je odluka o njegovu uhićenju 14. ožujka 2007. u 09,50 sati.

Istovremeno, otac optuženika, koji je jedini bio nazočan u Republici Hrvatskoj, jer se optuženikova majka nalazi na radu u Republici Italiji, od strane redarstvenih vlasti obaviješten je 14. ožujka 2007. godine u 14 sati i 10 minuta, pa je prema tako prikazanim egzaktnim pokazateljima, tek od tog vremena otac optuženika (a nakon obavljenih telefonskih razgovora s majkom optuženika), mogao angažirati izabranog branitelja optuženiku, za što mu je svakako bilo potrebno određeno vrijeme. Izložene okolnosti, po ocjeni ovog trećestupanjskog suda, ukazuje da roditelji optuženika nisu mogli potpisati punomoć izabranom branitelju već u 13,30 sati navedenog dana.

Ostali podaci sadržani u izvješću o uhićenju i privođenju optuženika, kao i podaci sadržani u zapisniku o ispitivanju osumnjičenika pred policijom ukazuju, da je optuženik 14. ožujka 2007. prema sadržaju izvješća o uhićenju i dovođenju doveden u prostorije III. policijske postaje u Rijeci, Policijske uprave primorsko-goranske, a iz zapisnika o ispitivanju tada osumnjičenog Ivana Dvorskog vidljivo je da je branitelj Mirko Ružić obaviješten u 18,15 sati, a u prostorije te policijske postaje pristupio je u 19,45 sati, time da je samo ispitivanje započelo u 20,10 sati, a završeno je u 23,00 sata, uz prekid koji je uslijedio u 22,35 sati, a ispitivanje je nastavljeno u 22,38 sati.

Pritom je bitno naglasiti, da je u uvodnom dijelu zapisnika osumnjičeni Ivan Dvorski izričito izjavio da je opunomoćio u svojstvu branitelja odvjetnika Mirka Ružića, kojem je potpisao i punomoć, a sukladno naprijed navedenim podacima sadržanim u zapisniku o ispitivanju proizlazi da je branitelj osumnjičenika imao na raspolaganju skoro pola sata za razgovor sa osumnjičnikom prije njegova ispitivanja, te ga u tom raspoloživom vremenu i mogao poučiti o njegovim pravima.

Stoga, ono bitno što proizlazi iz sadržaja tako obavljene procesne formalne radnje opisane u zapisniku o ispitivanju osumnjičenika, odnosi se upravo na podatak da je izabrani branitelj osumnjičenika došao skoro pola sata prije početka ispitivanja osumnjičenika i u razgovoru s njim, prije formalnog ispitivanja, osumnjičenik je primio stvarnu, stručnu pravnu pomoć izabranog branitelja.

Pritom je važno reći da se suština ovog osumnjičnikovog prava na prisutnost branitelja kod ispitivanja pred redarstvenim vlastima nalazi u potrebi za stručnom pravnom pomoći u zaštiti prava osumnjičenika, zbog čega se početak, tijek i završetak takve formalne radnje u cijelosti unosi u sadržaj zapisnika o provedenoj radnji.

To je i razlog da sve suprotne tvrdnje, sada sadržane i u žalbi na drugostupanjsku presudu, a posebno tvrdnja o potrebi saslušanja odvjetnika Gorana Marjanovića, kao konkurirajućeg drugog izabranog branitelja osumnjičenika, nema uporišta u sadržaju formalnog zapisnika o ispitivanju osumnjičenika od 14. ožujka 2007., kada je u sadržaju tog zapisnika, u strogo formalnom smislu unijet podatak o pozivanju izabranog branitelja, vremenu, kada je izabrani branitelj pristupio u prostorije III. policijske postaje u Rijeci, vremenu kada je započeo ispitivanje osumnjičenika, vremenu kratkotrajnog prekida, kao i vremenu završetka tako provedene procesne izvidne radnje, koje su u konačni potvrdili i

osumnjičenik kao i njegov izabrani branitelj svojim potpisom, bez stavljanja ikakvih primjedbi na sadržaj zapisnika.

Međutim, neovisno o tome što je obrana optuženika pred policijom u strogo formalnom smislu zadovoljila zakonsku formu čl. 177. st. 5. ZKP, samu koncepciju obrane, kao i iznošenje bitnog sadržaja te obrane glede konkretno poduzetih radnji, te samo priznanje djela osmislio je osumnjičenik, vlastitim izborom takove odluke, na koju sigurno izabrani branitelj nije mogao utjecati, što istovremeno isključuje postojanje psihičke prisile nad osumnjičenikom, kao i tezu kasnije obrane optuženika o nametnutom branitelju u fazi izvida, već su naprotiv prava na obranu osumnjičenika u potpunosti poštovana sukladno Ustavu Republike Hrvatske, kao i Zakonu o kaznenom postupku.

Nema stoga izložene postupovne povrede iz čl. 367. st. 2. ZKP u svezi s čl. 9. st. 2. ZKP, a odbijanjem dokaznog prijedloga obrane da se iz spisa predmeta izdvoji zapisnik o ispitivanju osumnjičenika pred policijom u nazočnosti izabranog branitelja, kao nezakoniti dokaz, nije istovremeno povrijeđeno i optuženikovo pravo obrane, kada iz sadržaja zapisnika o ispitivanju osumnjičenika pred policijom jasno i nedvojbeno proizlazi da je tadašnji izabrani branitelj optuženika bio izabran slobodnom voljom optuženika, kako to proizlazi iz priložene potpisane punomoći tom branitelju, koji je štutio prava osumnjičenika tijekom ispitivanja, zbog čega i tako odbijen dokazni prijedlog obrane ničim nije utjecao na donošenje zakonite i pravilne presude. Istovremeno u tom segmentu ne postoji ni potreba za saslušanjem u svojstvu svjedoka novog izabranog branitelja, iz razloga koji su prethodno izloženi, niti je činjenično stanje u tom dijelu ostalo nepotpuno utvrđeno, a samim time i pogrešno utvrđeno, kako se to navodi u sadržaju žalbe optuženika na drugostupanjsku presudu.

Uz navedeno, žalitelj ponavlja tvrdnje iznijete u žalbi na prvostupanjsku presudu da je taj sud počinio i bitnu postupovnu povredu iz čl. 367. st. 3. ZKP, a sada u svezi s čl. 320. st. 6. ZKP, jer nije izveo sve dokazne prijedloge obrane, a posebno ne djelomičnu rekonstrukciju događaja, kojom se mogla provjeriti obrana optuženika pred redarstvenim vlastima u pogledu dinamike samog događaja, te ocjene koliko je približno vremena bilo potrebno da se počine sve u izreci opisane radnje ostvarene po optuženiku.

Pritom žalba izdvaja dio mišljenja vještaka za požare Mladena Rutalja, prema kojem je požar do dojava (04,29 sati) trajao već oko sat vremena. Usporedbom tog podataka s vremenom označenim na nadzornoj kameri, koja je zabilježila prolazak vozila „Fiat Brava“ s optuženicima u 03.14,59 sati, po tvrdnji žalbe u naprijed označenom vremenu optuženik nije mogao obaviti sav onaj aktivitet radnje opisan u izreci presude.

Pritom je za žalbu posebno dvojben drugi ulazak u zgradu nebodera (tijekom kojeg je optuženik doista pokazao akrobatske vještine u svladavanju prepreka u vidu penjanja preko zida zgrade, na požarno stubište, te na prvi kat – stajanjem na kvaki, kao i zidnoj izbočini uz preskakivanje na tendu, te hvatanje rukama za zid i nogom na cijev za odvod vode, da bi ušao u zgradu), a istovremeno riskirao da bude otkriven za učin kaznenih djela ubojstava, što predstavlja još jednu od iracionalno poduzetih radnji sa svrhom uklanjanja tragova. Međutim za pravilnu distinkciju svih naprijed sažetih podataka u žalbi, a posebno da bi se isti mogli uspoređivati s obranom optuženika pred policijom, bilo je potrebno da se optuženik tijekom istrage, ili na glavnoj raspravi izjasnio glede naprijed izloženih činjenica, vezanih za dinamiku događaja i vremenski slijed događanja, te da je u tom dijelu dao drugačiju verziju događaja,

koje bi se onda nove činjenične tvrdnje mogle suprotstavljati drugačije utvrđenom činjeničnom stanju, glede naprijed izloženih važnih činjenica. Međutim, optuženik se tijekom istrage i na glavnoj raspravi branio šutnjom i nije ponudio ništa novo u svezi rasvjetljavanja činjeničnog stanja glede dinamike događaja i vremenskog slijeda događanja.

Stoga nizanje suprotstavljenih činjenica koje su za žalbu dvojbene, iste nemaju uporišta u dokazima provedenim tijekom postupka, posebno ne glede odlučne činjenice vremena počinjenja djela, kako je ono označeno u izreci presude suda prvog stupnja. Pritom je bitno naglasiti da vrijeme ulaska u neboder zgrade (kako je ono označeno u izreci presude), predstavlja jedino moguće pretpostavljeno vrijeme, koje doduše nije posve određeno, ali je ipak određivo (kao vrijeme ulaska) s vremenskim otklonom od oko 03,00 sati koja oznaka uključuje i red oznake vremena od pola sata ranije, ili pola sata kasnije.

Stoga odbijanjem dokaznog prijedloga obrane da se provede djelomična rekonstrukcija događaja, nije istovremeno povrijeđeno optuženikovo pravo obrane, sada kao relativna bitna postupovna povreda iz čl. 367. st. 3. ZKP kada je vrijeme počinjenja djela, posebno vrijeme ulaska u zgradu bilo određivo, kako prema podacima zabilježenim na nadzornoj kameri, tako i dijelu vještačkog mišljenja vještaka Mladena Rutelja, te na temelju materijalne dokumentacije u vidu dopisa Javne vatrogasne postrojbe Grada Rijeke, i ono bitno tako određiva oznaka vremena počinjenja djela ne isključuje optuženika kao počinitelja djela.

U pogledu neizdvajanja iz spisa predmeta svjedočkog iskaza svjedoka Gorana Starčevića, i s tim u svezi počinjene postupovne povrede iz čl. 367. st. 3. ZKP sadržane u tvrdnji da je ipak povrijeđeno optuženikovo pravo obrane, jer su neizdvajanjem bitnog sadržaja tog svjedočkog iskaza sa istim upoznati drugostupanjski, te trećestupanjski sud, što je, po tvrdnji žalbe, moglo utjecati na odluku o krivnji. Suprotno tome, ovaj sud ocjenjuje da je sud drugog stupnja pravilno i taj dio žalbenih prigovora žalitelja ocijenio neosnovanim, što je u svojoj presudi i obrazložio, a to obrazloženje pored svih žalbenih prigovora optuženika u okviru iste žalbene osnove bitne povrede odredaba kaznenog postupka, prihvaća i ovaj trećestupanjski sud.

Pritom je važno naglasiti da je navedeni svjedok ispitan samo na tijek provođenja izvidne radnje na lokaciji Pašca – Grahovo, te da se na tom dijelu njegova iskaza ne temelji presuda, pa time i nije počinjena povreda iz čl. 367. st. 3. ZKP.

Nije stoga u cjelini osnovana žalba optuženika zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, a ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti na temelju čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP, ovaj trećestupanjski sud nije našao da bi bila počinjena i neka druga bitna postupovna povreda na koju pazi po službenoj dužnosti.

U žalbi optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja žalitelj iznosi sve one prigovore, koje je sadržajno iznio i u žalbi protiv presude suda prvog stupnja, i tvrdi da je sud drugog stupnja te prigovore neosnovano odbio. Istovremeno se u žalbi polemizira sa zaključcima drugostupanjske presude, o tome da obrana optuženika pred policijom u nazočnosti branitelja sadrži čitav jedan niz tako preciznih podataka koje optuženik ne bi mogao znati da odnosna djela doista nije počinio. U tom sklopu, smatra žalba, da je i izmjena optužnice uslijedila uslijed prilagodbe izvedenim dokazima, a posebno obranama supočinitelja kaznenog djela kvalificiranog razbojništva, koje su nevjerođostojne

obrane kada terete opt. Ivana Dvorskog za učin kaznenih djela teškog ubojstva, kao i dovođenja u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom i sredstvom iz čl. 271. KZ i dr.

Ovaj sud ocjenjuje da je sud drugog stupnja sa svom potrebitom pažnjom ocjenjivao žalbene prigovore žalitelja utvrđenom činjeničnom stanju, te osnovano zaključio da je sud prvog stupnja sve utvrđene činjenice na kojima je temeljio odluku o kaznenoj odgovornosti optuženika pravilno utvrdio, i iz njih izveo jedine moguće, logične i u svemu pravilne zaključke da je optuženik počinitelj odnosnih kaznenih djela kvalificiranog razbojništva u supočiniteljstvu, sa sada osuđenim, Lukom Obrovcem, te sada osuđenim Rene Ljubojevićem, kao i počinitelj triju kaznenih djela teškog ubojstva iz čl. 91. toč. 5. KZ te kaznenog djela dovođenja u opasnost života i imovine većeg opsega iz čl. 271. st. 1. KZ i dr., što se u pobijanoj presudi sumarno obrazlaže, ali ipak dovoljno, pa to obrazloženje pored svih žalbenih prigovora optuženika prihvaća i ovaj trećestupanjski sud jer se temelji na svim pravilno utvrđenim i ocjenjenim materijalnim i personalnim dokazima.

U odnosu na ostale žalbene prigovore, posebno one da se optuženik tempore criminis nalazio pod snažnim utjecajem alkohola i droge, što je suprotno cjelovitoj i sadržajnoj obrani optuženika pred policijom, kao i provedenom psihijatrijskom vještačenju optuženika, kod kojega je doduše dijagnosticirana ovisnost o više psiho aktivnih tvari, o alkoholu i heroinu, ali se toj ovisnosti ne može pridati odlučujuće značenje u dinamici počinjenja kaznenih djela za koja je proglašen krivim, već poglavito dubokom poremećaju ličnosti graničnog tipa.

Uz navedeno, žalba zaboravlja da je optuženik u svojoj obrani pred policijom bio izričit u pogledu konzumacije droge, kada je ustvrdio da je od vremena puštanja iz pritvora 13. veljače 2007. do učina ovih kaznenih djela uzeo je heroin svega dva puta, zbog čega nije bio u apstinencijskoj, ili bilo kojoj drugoj krizi, a sam heroin, dva dana prije inkriminiranih događaja, uzeo je ušmrkavanjem, time da je nakon učina djela konzumirao 10-15 komada heptanona koje je našao u stanu oštećenog Đania Vukoše.

To je bilo i razlogom da psihijatrijski vještaci nisu isključili mogućnost manje intoksikacije alkoholom, kao i drogama, zbog čega je njegova sposobnost shvaćanja djela i vladanja svojom voljom u odnosu na kaznena djela teškog ubojstva bila smanjena, a u odnosu na kazneno djelo dovođenja u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom bila je sasvim očuvana, zbog čega i nije bilo potrebe za izricanjem sigurnosne mjere.

Naprijed izloženo ukazuje da je sud prvog stupnja pitanje ubrojivosti optuženika, posebno s obzirom na činjenicu da je prije inkriminiranog djela konzumirao alkohol, kao i drogu utvrdio u svemu na pravilan i pouzdan način.

U tom sklopu žalba prigovara utvrđenim propustima tijekom kriminalističke obrade predmeta prema kojima je od optuženika uzeta krv na DNA analizu, ali je propušteno utvrditi i g/kg vrijednost apsolutnog alkohola u krvi optuženika. Međutim, po ocjeni ovog trećestupanjskog suda ne radi se o izloženom propustu tijekom kriminalističke obrade, već i zbog činjenice protoka vremena više od 24 sata od vremena konzumacije alkohola do uzimanja uzorka krvi zbog čega se znanstvenim metodama ne bi mogao egzaktno utvrditi stupanj alkoholne opijenosti optuženika tempore criminis.

Uz navedeno, ovaj sud smatra kao i sud drugog stupnja, da su u ovom kaznenom postupku sve pravno relevantne činjenice utvrđene s potrebitom izvjesnošću, a to se odnosi na pitanje oštećenja ulaznih vratiju u stan oštećenog Đania Vukoše. Pritom je bitno naglasiti da sukladno obrani opt. Ivana Dvorskog pred policijom proizlazi da je on nogom razvalio ulazna vrata oštećenika, ali nije se radilo o udarcu većeg intenziteta, iz razloga što su vrata već otprije, tijekom ranije policijske intervencije, bila oštećena. Sve daljnje tvrdnje žalbe o tome predstavljaju posredne, nedokazane, proizvoljne indicijalne tvrdnje, posebno kada se u tom sklopu cijeni podatak da su oštećeni Đani Vukoša, te Mirijam Švaljek, po tvrdnji optuženika, bili pod vidnim utjecajem droge, zbog čega uopće nisu reagirali na ulazak optuženika u stan, dok je oštećeni Benito Vukoša otprije bio nagluha osoba.

Isto tako, optuženik u svojim žalbenim tvrdnjama ničim nije doveo u sumnju da su kaznena djela teškog ubojstva počinjena pištoljem u vlasništvu sada os. Luke Obrovca, neovisno o tome što pištolj nikada nije pronađen. Po ocjeni ovog trećestupanjskog suda radi se o čvrsto dokazanoj indicijalnoj činjenici koja proizlazi iz zapisnika o pretrazi računala, te foto dokumentacije, prema kojem je pretragom sadržaja tvrdog diska kućišta osobnog računala u vlasništvu sada os. Luke Obrovca pronađena kožna futrola za pištolj. Na temelju provedenog vještačenja utvrđeno je da se u predmetnu kožnu futrolu može smjestiti pištolj marke Makarov. Istovremeno, na fotografijama koje su nađene nakon pretrage računala jasno je uočljivo da se Luka Obrovac fotografirao upravo s tim pištoljem za kojeg i balistički vještak navodi u pogledu njegova svojstva, da se radi o poluautomatskom pištolju marke Makarov call. 9 mm (o tzv. bugarskom Makarovu), a osim toga optuženi i Luka Obrovac su dugogodišnji prijatelji, koji prebivaju u najbližem susjedstvu na Gornjoj Vežici.

Stoga ni za ovaj trećestupanjski sud nema dvojbe da je pri počinjenju kaznenog djela kvalificiranog razbojništva, kao i kaznenih djela teškog ubojstva na štetu tri osobe kao sredstvo počinjenja djela uporabljen upravo pištolj vlasništvo Luke Obrovca.

Pritom je potrebno još reći da je motiv postupanja optuženika, koji se odlučuje na usmrćenje troje oštećenika da bi prikrio učin kaznenog djela kvalificiranog razbojništva, dvojak. S jedne strane kod njega je prisutan strah od otkrivanja djela, te osude, a s druge strane takav način postupanja prema oštećenicima istovremeno je uvjetovan psihijatrijskom strukturom optuženikove ličnosti, u kojoj dominira duboki poremećaj ličnosti graničnog tipa uz dijagnosticiranu ovisnost o više psihoaktivnih tvari – alkoholu i heroinu.

Stoga kaznena djela teškog ubojstva na štetu triju osoba, ovdje imaju pojavni oblik sredstva prikriivanja drugog, ranije počinjenog kaznenog djela kvalificiranog razbojništva, a koja su počinjena isključivo s namjerom optuženika da ukloni oštećenike kao bitne svjedoke prethodnog događaja, koji znaju da je ranije kazneno djelo ostvareno. Kod takove ocjene i ovaj trećestupanjski sud imao je u vidu onaj dio obrane opt. Ivana Dvorskog iz koje proizlazi da je bilo dostatno da su oštećenik Đani Vukoša, te oštećenica Mirijam Švaljek samo na trenutak uočili nazočnost Luke Obrovca u sobi, da optuženik iz neposredne blizine puca u njih i usmrćuje ih. Isto tako, samo jedan pogled oštećenog Benita Vukoše u trenutku nailaska u hodnik bio je dostatan da postane kolateralna žrtva djela i da u njega optuženik ispali jedan hitac.

Nije stoga ni u tom činjeničnom djelu osnovana žalba optuženika.

Pritom i ovaj sud smatra, kao i sud drugog stupnja, da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio sve pravno relevantne činjenice, i da je na njih pravilno primijenio kazneni zakon kada je radnje optuženika za koje je ovaj proglašen krivim pravno označio kao kazneno djelo iz čl. 218. st. 2. KZ te tri kaznena djela teškog ubojstva iz čl. 91. toč. 5. KZ, kao i kazneno djelo iz čl. 271. st. 1. KZ i dr., pa nije u pravu žalitelj kada kroz žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, nalazi posredno i povredu kaznenog zakona.

Žaleći se iz žalbene osnove odluke o kazni žalitelj smatra, da je sud prvog stupnja premalo cijenio sve utvrđene olakotne okolnosti, a posebno činjenicu smanjene ubrojivosti optuženika, njegovu mlađu životnu dob, te naglašeno složene obiteljske prilike optuženika u kojima je živio, koje u cjelini nisu pravilno vrednovane.

Ovaj sud nalazi da je sud prvog stupnja, kao i sud drugog stupnja, kod utvrđivanja pojedinačnih kazni zatvora, te odmjere jedinstvene kazne dugotrajnog zatvora, vodili računa o svim okolnostima, koje prema odredbi čl. 56. st. 2. KZ utječu na izbor mjere kazne, a to su prije svega okolnosti pod kojima su kaznena djela za koja je optuženik proglašen krivim počinjena.

Međutim, i pored naprijed izloženih olakotnih okolnosti koje su u svemu ispravno vrednovane po nižim sudovima, ovaj trećestupanjski sud ne nalazi da bi pojedinačno utvrđene kazne zatvora optuženiku za svako kazneno djelo bile prestrogo utvrđene. Optuženik je olako oduzeo život trim osobama, a ljudski je život najveća vrijednost koja se štiti kaznenim pravom. Istovremeno optuženik je u samom događaju pokazao iznimnu destruktivnost, hladnokrvnost i bešćutnost u ponašanju prema žrtvama, uz odsustvo svakog poštovanja, poglavito prema općepriznatoj maksimalnoj vrijednosti – ljudskom životu, a tako i prema njihovoj imovini.

Stoga, i po ocjeni ovog suda izložene okolnosti, promatrane u okviru svih ostalih pravilno utvrđenih okolnosti po sudu prvog stupnja, vezanih za težinu djela, te pravilnog vrednovanja njihovog značaja, kao i svih ostalih okolnosti pod kojima su kaznena djela počinjena, u kojem je sklopu trebalo vrednovati, kao što je to pravilno učinio i sud prvog stupnja, ponašanje optuženika nakon učina djela, kojem je također pokazao daljnju bešćutnost kod skrivanja tragova, jer su mu primarni bili njegovi egoistični interesi da ne bude otkriven, što sve ukazuje na njegovu povećanu društvenu opasnost kao počinitelja, kaznenog djela teškog ubojstva iz čl. 91. toč. 5. KZ, te kaznenog djela kvalificiranog razbojništva i kaznenog djela teškog ugrožavanja iz čl. 271. st. 2. KZ i dr.

Stoga imajući u vidu sve utvrđene osobine ličnosti optuženika, intenzivnost njegovog kriminalnog ponašanja, kao i sve okolnosti pod kojima su počinjena ta kaznena djela, sud prvog stupnja je optuženiku pravilno utvrdio za kazneno djelo kvalificiranog razbojništva iz čl. 218. st. 2. KZ kaznu zatvora u trajanju od osam godina, te za svako kazneno djelo teškog ubojstva iz čl. 91. toč. 5. KZ kazne dugotrajnog zatvora u trajanju od 30 godina, te za kazneno djelo iz čl. 271. st. 1. KZ i dr. kaznu zatvora u trajanju od tri godine, a primjenom odredaba o stjecaju iz čl. 60. st. 1. i 2. toč. b. KZ osudio ga na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 40 godina, jer će se upravo samo tako izrečenom jedinstvenom kaznom zatvora, po ocjeni ovog trećestupanjskog suda, na optimalni način ispuniti zahtjevi generalne i specijalne prevencije, te primorati optuženika da konačno stvori svijest o nužnosti poštovanja najveće ljudske vrijednosti – ljudskog života. Stoga, po ocjeni ovog trećestupanjskog suda

samo sa izrečenom jedinstvenom kaznom dugotrajnog zatvora u maksimalnom trajanju od 40 godina moći će se utjecati na optuženika da više ne čini ova teška kaznena djela, a isto tako izrečenom jedinstvenom kaznom dugotrajnog zatvora odgojno će se djelovati na druge, posebice imajući u vidu porast kaznenih djela, s jedne strane razbojništva sa sve težim posljedicama, a s druge strane kaznenih djela protiv života i tijela, kao i kaznenih djela ugrožavanja kojima se na vrlo težak način narušavaju zaštićena dobra i ugrožava sigurnost građana, i tako odvratiti druge od činjenja kaznenih djela, te istovremeno stvoriti u svijesti građana spoznaju o pravednosti kažnjavanja počinitelja.

Nije stoga osnovana žalba optuženika zbog odluke o kazni.

Pobijana presuda ispitana je po službenoj dužnosti u odnosu na izrečenu sigurnosnu mjeru oduzimanja imovinske koristi iz čl. 82. st. 1. KZ, iako žalitelj uvodno naznačuje da se žali zbog odluke o oduzimanju imovinske koristi, ista se u žalbi optuženika ne obrazlaže.

Ispitujući osnovanost i zakonitost navedene kaznene sankcije, ovaj trećestupanjski sud nalazi da je ista izrečena u svemu ispravno i zakonito, našavši pritom da su u konkretnom slučaju ostvarene sve činjenice kojima se ispunjavaju zakonske pretpostavke za njeno izricanje.

S obzirom na sve naprijed izloženo, valjalo je odbiti žalbu optuženika u cjelini kao neosnovanu i potvrditi presudu suda drugog stupnja, te presuditi kao u izreci na temelju čl. 387. u svezi s čl. 394. st. 2. ZKP.

U Zagrebu, 17. prosinca 2009.

Zapisničar:
Vojimir Katić, v.r.

Predsjednica vijeća:
Ileana Vinja, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu:

Štefica Klepac